SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA F. G. JACOBSA, predstavljeni 17. novembra 2005[1]

1. V obravnavani zadevi Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (regionalno višje sodišče v kraju 's-Hertogenbosch) sprašuje, ali pravo Skupnosti prepoveduje Nizozemski, da obračuna plačilo nacionalnih prispevkov za socialno varnost od dohodka od obresti, ki jih je družba, ki ima sedež na Nizozemskem, izplačala nizozemskemu državljanu, ki prebiva v Belgiji in za katerega se po Uredbi št. 1408/71 uporabljata nizozemska in belgijska zakonodaja o socialni varnosti.[2]

2. To vprašanje je bilo vloženo v okviru postopka med L. H. Piatkowskim in inšpektorjem pristojnega davčnega organa (v nadaljevanju: inšpektor).

Upoštevna zakonodaja Skupnosti

3. Naslov II Uredbe št. 1408/71 vsebuje več kolizijskih pravil, s katerimi je mogoče ugotoviti, katera zakonodaja o socialni varnosti se uporablja za osebe, ki jih zajema področje uporabe navedene uredbe. Navedena pravila temeljijo na načelu, da se za zaposleno ali samozaposleno oseba uporablja zakonodaja samo ene države članice (v nadaljevanju: načelo ene države). Tako člen 13(1) Uredbe št. 1408/71 določa tole splošno pravilo:

„Ob upoštevanju členov 14c in 14f se za osebe, za katere velja ta uredba, uporablja zakonodaja samo ene države članice. Zakonodaja, ki se uporabi, se določi v skladu z določbami tega naslova."

4. Načelo ene države se uporablja za osebe, ki so zaposlene na ozemlju dveh ali več držav

1 — Jezik izvirnika: angleščina.

2 — Uredba Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti (UL L 149, str. 2). Spremenjeno besedilo navedene uredbe je mogoče najti v delu I Priloge A k Uredbi Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra 1996 o spremembah in posodobitvah Uredbe št. 1408/71 (UL 1997, L 28, str. 1). Te določbe v obravnavani zadevi so bile nadalje spremenjene (čeprav spremembe niso upoštevne) z Uredbo Sveta (ES) št. 1606/98 z dne 29. junija 1998 (UL L 209, str. 1), ki se je začela uporabljati 25. julija 1998.

članic,[3] za osebe, ki so samozaposlene na ozemlju dveh ali več držav članic,[4] ter (splošno) za osebe, ki so zaposlene v eni državi članici in samozaposlene v drugi državi članici[5].

5. Kot je razvidno iz besedila člena 13(1) Uredbe št. 1408/71, vsebuje naslov II samo dve izjemi od tega načela.

6. Člen 14f zadeva javne uslužbence, sočasno zaposlene v dveh ali več državah članicah, kar ni predmet obravnavane zadeve.

7. Člen 14c(a) določa splošno pravilo, da za osebo, ki je sočasno zaposlena na ozemlju ene države članice in samozaposlena na ozemlju druge države članice, velja zakonodaja države zaposlitve.

8. Člen 14c(b) določa posebnosti tega pravila v določenih primerih. V členu 14c je določeno:

„Za osebo, ki je sočasno zaposlena na ozemlju ene države članice in samozaposlena na ozemlju druge države članice, velja:

[…]

(b) v primerih, omenjenih v Prilogi VII:

— zakonodaja države članice, na ozemlju katere opravlja plačano zaposlitev […]; in

— zakonodaja države članice, na ozemlju katere je samozaposlena […]“

3 — Člen 14(2) Uredbe št. 1408/71.

4 — Člen 14a(2) Uredbe št. 1408/71.

5 — Člen 14c(1)(a) Uredbe št. 1408/71.

9. Priloga VII k Uredbi št. 1408/71 med primeri, v katerih za osebo sočasno velja zakonodaja dveh držav članic, navaja:

„1. Kadar je oseba samozaposlena v Belgiji in redno zaposlena v katerikoli drugi državi članici.“

Upoštevna nacionalna zakonodaja

10. Nizozemska zakonodaja o socialni varnosti je v upoštevnem času določala, da je nerezident, ki je zavezanec za dohodnino od zaposlitve na Nizozemskem, obvezno zavarovan po štirih nizozemskih splošnih shemah socialne varnosti.[6]

11. Taka oseba je bila tudi zavezanec za prispevke v zvezi z nacionalnim zavarovanjem.[7]

12. Višina prispevkov za nerezidente se je določala glede na obdavčljivi domači dohodek zavezanca v smislu Wet op de inkomstenbelasting (zakon o dohodnini) iz leta 1964.[8]

13. Obdavčljivi domači dohodek je bil opredeljen kot bruto domači dohodek[9], ta pa kot vsak dohodek, vključno z (i) dohodkom od zaposlitve in (ii) neto dohodkom od terjatev do družbe, ki ima sedež na Nizozemskem, če je imel upravičenec za te dohodke pomemben delež v tej družbi v smislu istega zakona in če ta delež ni del aktive podjetja.[10]

14. Za primerjavo, višina nacionalnih prispevkov rezidentov se je določala glede na svetovni dohodek osebe v smislu Wet op de inkomstenbelasting.

6 — Člen 6(1)(b) Algemene Ouderdomswet (zakon o splošnem sistemu pokojnin) in ustrezajoča določba Algemene nabestaandenwet (zakon o splošnem sistemu pokojnin preživelih), Algemene Kinderbijslagwet (zakon o splošnem sistemu družinskih dodatkov) in Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (zakon o splošnem sistemu posebnega zdravstvenega varstva).

7 — Člen 6 Wet financiering volksverzekeringen (zakon o financiranju socialne varnosti).

8 — *Ibidem*, člena 7 in 8.

9 — Člen 48(3) Wet op de inkomstenbelasting.

10 — *Ibidem*, člen 49(1)(c)(1) in (4).

Postopek v glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

15. Predložitveno sodišče je na naslednji način razložilo ozadje postopka o glavni stvari.

16. L. H. Piatkowski, nizozemski državljan, je do leta 1996 živel na Nizozemskem, nato pa se je preselil v Belgijo. Vse leto 1998 je bival v Belgiji in v tem času delal na Nizozemskem in v Belgiji.

17. Na Nizozemskem je bil zaposlen kot direktor družbe Vanderheide Beheer BV (v nadaljevanju: družba Vanderheide), ki ima sedež na Nizozemskem. Družba Vanderheide je hčerinska družba, ki jo ima v stoodstotni lasti družba Marlon NV, ki ima sedež v Belgiji ter je v stoodstotni lasti L. H. Piatkowskega in njegove soproge. Plača L. H. Piatkowskega, ki jo je prejemal pri družbi Vanderheide, je na Nizozemskem obdavčena kot dohodek od zaposlitve, zato je bil obvezno zavarovan po nizozemski nacionalni zakonodaji o socialnem zavarovanju in torej zavezanec za prispevke.

18. V Belgiji je bil L. H. Piatkowski zaposlen kot direktor ene družbe ali več družb s sedežem v Belgiji. Za te dejavnosti se po belgijski zakonodaji o socialni varnosti šteje, da jih ne opravlja zaposleni delavec.

19. L. H. Piatkowski je imel terjatev do družbe DuvedeC BV, ki ima sedež na Nizozemskem, ki je v 41-odstotni lasti družbe Vanderheide. Leta 1998 je L. H. Piatkowski na to terjatev prejel obresti. Glede na to, da to izplačilo obresti izpolnjuje pogoje po členu 49(1)(c)(4) Wet op de inkomstenbelasting,[11] je bilo po nizozemskem pravu del obdavčljivega domačega dohodka L. H. Piatkowskega.

20. Inšpektor je zato to izplačilo obresti vključil v osnovo za izračun nacionalnih prispevkov za socialno varnost L. H. Piatkowskega na Nizozemskem za leto 1998.

21. V Belgiji izplačilo obresti ni bilo vključeno v izračun nacionalnih prispevkov za socialno varnost L. H. Piatkowskega za navedeno leto.[12]

22. L. H. Piatkowski meni, da je v skladu z Uredbo št. 1408/71 za obračunavanje nacionalnih prispevkov za socialno varnost od izplačila obresti pristojna Belgija, ker ima tam stalno prebivališče.

11 — Glej zgoraj točko 13.

12 — Po navedbah Komisije se obresti od dolga v Belgiji obravnavajo kot dohodek od osebnega premoženja in niso upoštevne za izračun prispevkov za socialno varnost, ki temeljijo izključno na dohodkih iz dela.

23. Predložitveno sodišče dvomi glede pravilne razlage člena 14c(b) Uredbe št. 1408/71. Zato je prekinilo postopek in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali pravo Skupnosti, zlasti pravica do prostega gibanja, in člen 14c(b) Uredbe št. 1408/71 (različica, ki je veljala leta 1998) preprečujeta Nizozemski, da obračuna nacionalne prispevke za socialno varnost od dohodkov od obresti, ki jih je plačala družba, ki ima sedež na Nizozemskem, osebi, ki prebiva v Belgiji in za katero se v skladu s členom 14c(b), v povezavi s Prilogo VII, točka 1, k Uredbi št. 1408/71, lahko uporabita nizozemska in belgijska zakonodaja o socialni varnosti?“

24. Nizozemska vlada in Komisija sta predložili pisna stališča. Nihče ni predlagal obravnave, zato je ni bilo.

Presoja

25. Nizozemska vlada in Komisija trdita, da bi bilo treba na vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti nikalno. S tem se strinjam.

Zakonodaja, ki se uporablja

26. *Prima facie* je dejansko stanje v celoti zajeto s področjem uporabe člena 14c(b) – L. H. Piatkowski je „sočasno zaposlen[…] na ozemlju ene države članice in samozaposlen […] na ozemlju druge države članice“, kot to splošno zahteva člen 14c, zlasti pa je „samozaposlen[…] v Belgiji in redno zaposlen[…] v […] drugi državi članici“ v smislu Priloge VII, kot to zahteva člen 14c(b).

27. V tem primeru člen 14c(b) določa, da zanj sočasno velja zakonodaja obeh zadevnih držav članic, in sicer kot odstopanje od splošnega pravila iz člena 13(1) Uredbe št. 1408/71, da za osebe, za katere se uporablja Uredba, velja zakonodaja samo ene države članice.

28. Obravnavano zadevo je mogoče razlikovati od predhodnih zadev, v katerih je bilo Sodišče zaprošeno za razlago člena 14c(b).[13] Navedene zadeve so se nanašale na vpraša-

13 — Sodbi z dne 30. januarja 1997 v zadevi De Jaeck (C-340/94, Recueil, str. I-461) ter zadevi Hervein in Hervillier (C-221/95, Recueil, str. I-609, v nadaljevanju: sodba Hervein I) in sodba z dne 19. marca 2002 v združenih zadevah Hervein in drugi (C-393/99 in C-394/99, Recueil, str. I-2829, v nadaljevanju: sodba Hervein II).

nje, ali se lahko na podlagi navedene določbe od zavarovanca v podobnem položaju, kot je L. H. Piatkowski, zakonito zahteva, da prispeva v ločena sistema socialne varnosti. V zadevah De Jaeck in Hervein I je bilo zatrjevano, da so direktorji družb dejansko samozaposleni, tudi če jih zadevna država članica[14] šteje za zaposlene; na podlagi člena 14a(2) Uredbe št. 1408/71[15] je bila zato tožeča stranka v obeh zadevah zavezana samo zakonodaji o socialni varnosti države članice stalnega prebivališča. Sodišče je v obeh zadevah razsodilo, da je treba v okviru členov 14a in 14c pojma „zaposlen“ in „samozaposlen“ razumeti tako, da se nanašata dejavnosti, ki se za take štejejo v okviru zakonodaje o socialni varnosti države članice, na ozemlju katere se te dejavnosti opravljajo“. V sodbi Hervein II so tožeče stranke trdile, da sta člen 14c(b) (takrat člen 14c(1)(b))[16] in Priloga VII v nasprotju s členoma 39 ES in 43 ES, ker določata, da za osebe, ki so zaposlene v eni državi članici in samozaposlene v drugi državi članici, velja zakonodaja obeh navedenih držav članic. Sodišče tej trditvi ni sledilo.

29. V obravnavani zadevi L. H. Piatkowski ne izpodbija tega, da zanj veljata različna sistema socialne varnosti, ampak to, da želi Nizozemska in ne Belgija vključiti izplačilo obresti v osnovo. L. H. Piatkowski meni, da je to v nasprotju s pravom Skupnosti.

30. Predložitveno sodišče ugotavlja, da je člen 14c(b)[17] v prvotnem besedilu določal, da se, „kar zadeva dejavnosti na njenem ozemlju“, sočasno uporablja zakonodaja vsake od zadevnih držav članic; po tem besedilu bi lahko vsaka od zadevnih držav članic obračunala prispevke za socialno varnost samo za dohodek, ki je bil ustvarjen na njenem ozemlju.[18] Predložitveno sodišče se strinja, da v sedanji različici člena 14c(b) ni enakovrednega besedila, ugotavlja pa, da uvodne izjave Uredbe št. 3811/86,[19] s katero je bila z učinkom od 1. januarja 1987 uvedena ta različica, ne navajajo ničesar o kakršni koli nameravani vsebinski spremembi. Če bi bilo treba sedanjo različico člena 14c(b) uporabljati na enaki podlagi kot predhodno, bi bilo treba v obravnavani zadevi odločiti o tem, ali je izplačilo obresti dohodek, ki je bil ustvarjen v Belgiji ali na Nizozemskem.

14 — V sodbi De Jaeck Nizozemska, v sodbi Hervein I pa Francija.

15 — Ki v bistvu določa, da za osebo, ki je samozaposlena v dveh ali več državah članicah, od katerih v eni stalno prebiva, velja zakonodaja te države članice.

16 — Vnesen z Uredbo Sveta (EGS) št. 1390/81 z dne 12. maja 1981 o razširitvi na samozaposlene osebe in njihove družinske člane Uredbe (EGS) št. 1408/71 (UL L 143, str. 1).

17 — Glej opombo 16.

18 — Zgoraj v opombi 13 navedena sodba De Jaeck, točka 40.

19 — Uredba Sveta (EGS) št. 3811/86 z dne 11. decembra 1986 o spremembi Uredbe št. 1408/71 (UL L 355, str. 5).

31. Kot v obravnavani zadevi opozarja nizozemska vlada, pa je postal stavek „kar zadeva dejavnosti na njenem ozemlju“ po spremembi besedila določbe odveč. V prvotni različici se je člen 14c(1)(b) glasil:

„Za osebo, ki je sočasno zaposlena na ozemlju ene države članice in samozaposlena na ozemlju druge države članice, velja:

[…]

(b) v primerih iz Priloge VII zakonodaja vsake od navedenih držav članic, kar zadeva dejavnosti na njenem ozemlju.“

32. Vendar pa zdaj iz spremenjene različice implicitno izhaja, da v primerih iz Priloge VII za zavarovanca velja zakonodaja države članice, v kateri je zaposlen, kar zadeva to zaposlitev, zakonodaja države članice, v kateri je samozaposlen pa, kar zadeva to samozaposlitev.

33. Zato še vedno menil enako, kot sem v sklepnih predlogih Hervein II, in sicer da to, da je bil stavek „kar zadeva dejavnosti na njenem ozemlju“ črtan iz besedila člena 14c(1)(b), ko je bila ta določba spremenjena z Uredbo št. 3811/86, ne vpliva na njen vsebinski pomen.[20] Vse to pa pomeni – kot sem navedel v zadevi Hervein II –, da od oseb, ki spadajo na področje uporabe člena 14c(b), ni mogoče zahtevati, naj *v zvezi z istim dohodkom* plačujejo prispevke v več kot eni državi članici.[21] To je osnovno načelo Uredbe št. 1408/71.[22] V obravnavani zadevi ni ničesar, kar bi potrjevalo, da gre za tovrstno dvojno plačevanje prispevkov, predložitveno sodišče celo izrecno navaja, da se izplačila obresti ne upoštevajo pri izračunu višine prispevkov v Belgiji.

Vključitev izplačila obresti v osnovo

34. Predmet obravnavane zadeve je namreč to, da se višina prispevkov L. H. Piatkowskega na Nizozemskem z vključitvijo izplačila obresti v osnovo zviša. Zdi se, da L. H. Piatkowski meni, da je obračunavanje

20 — Navedena zgoraj v opombi 13, točka 60.

21 — Točka 60, poudarek dodan.

22 — Glej sodbo z dne 8. marca 2001 v zadevi Komisija proti Nemčiji (C-68/99, Recueil, str. I-1865, točka 25).

nacionalnih prispevkov za socialno varnost od tega izplačila pristojnost Belgije in da ga torej ni mogoče upoštevati v osnovi za prispevke za socialno varnost na Nizozemskem. Predložitveno sodišče navaja, da „iz Uredbe ni moglo izluščiti nobene jasne navezne okoliščine, ki bi potrjevala, da se tak dohodek pripiše izključno eni od zadevnih držav članic“.

35. Edini namen pravil iz naslova II Uredbe št. 1408/71 je, da se določi zakonodaja, ki se uporablja za osebe v smislu področja uporabe navedene uredbe. Kot taka niso namenjena določanju pogojev za vzpostavitev pravice ali obveznosti v zvezi z vključenostjo v določen sistem socialne varnosti. Te pogoje mora določiti zakonodaja vsake države članice.[23] Ko se torej ob uporabi ustreznih pravil iz naslova II ugotovi, da se uporablja zakonodaja določene države članice, mora ta država članica opredeliti dohodek, ki se upošteva pri obračunavanju prispevkov v njenem sistemu socialne varnosti.

36. Sodišče je sledilo trditvi, da lahko nacionalni organi, kadar se na podlagi Uredbe št. 1408/71 uporablja zakonodaja določene države članice, prosto določijo podrobnejša pravila za financiranje sistema socialne varnosti te države,[24] poleg tega pa je v širšem kontekstu določb Pogodbe o prostem gibanju delavcev še navedlo, da „morajo, če ni uskladitve nacionalnih pravil na ravni Skupnosti države članice, opredeliti dohodek, ki se upošteva pri izračunu prispevkov za socialno varnost“.[25]

37. Sodišče je prav tako razsodilo, da v primerih iz Priloge VII za osebo, ki je zaposlena v eni državi članici in samozaposlena v drugi državi članici, sočasno velja zakonodaja vsake od teh dveh držav, „zato mora plačati take prispevke, kot jih od nje zahteva zakonodaja vsake od teh držav“.[26] Po Uredbi št. 1408/71 „so države članice še vedno pristojne za določitev lastnih sistemov socialne varnosti in še posebej višine zahtevanih prispevkov“.[27] Za sistem koordinacije po Uredbi št. 1408/71, ki v naslovu II zadeva določitev zakonodaje, ki se uporablja za zaposlene in samozaposlene delavce, ki v različnih okoliščinah uveljavljajo svojo pra-

23 — Sodba z dne 3. maja 1990 v zadevi Kits van Heijningen (C-2/89, Recueil, str. I-1755, točka 19).

24 — Sodba z dne 26. januarja 1999 v zadevi Terhoeve (C-18/95, Recueil, str. I-345, točke od 33 do 35).

25 — Zgoraj v opombi 24 navedena sodba Terhoeve, točka 51.

26 — Zgoraj v opombi 13 navedena sodba De Jaeck, točka 39.

27 — Zgoraj v opombi 22 navedena sodba Komisija proti Nemčiji, točka 29.

vico do prostega gibanja, je značilno, da se višina prispevkov, plačanih v zvezi z enako dejavnostjo, razlikuje glede na državo članico, v kateri se ta dejavnost v celoti ali delno opravlja, oziroma glede na zakonodajo o socialni varnosti, ki se uporablja za to dejavnost.[28]

38. Zato se strinjam s Komisijo, da je vključitev zadevnih obresti v osnovo le posledica dejstva, da se nizozemska zakonodaja na podlagi člena 14c v celoti uporablja za L. H. Piatkowskega, z vsemi prednostmi in slabostmi, ki jih to vključuje.

Omejitve nacionalne pristojnosti na področju socialne varnosti

39. Sodna praksa je naložila določene omejitve za izvrševanje tistih pristojnosti, ki jih države članice ohranjajo na področju socialne varnosti; tako morajo na primer zagotavljati, da njihovi predpisi o socialni varnosti ne ovirajo učinkovitega izvrševanja svoboščin, ki jih zagotavlja Pogodba, in še posebej, da se delavca migranta, ki izvršuje svojo pravico do prostega gibanja, ne postavlja v slabši položaj kot delavca, ki ni migrant.[29]

40. V obravnavani zadevi se zdi, da L. H. Piatkowski, ki je s spremembo stalnega prebivališča z Nizozemskega v Belgijo izvršil svojo pravico do prostega gibanja, zaradi tega v primerjavi z delavcem, ki ni migrant, pri obravnavi izplačila obresti za socialno varnost ni bil v slabšem položaju. Ne zdi se sporno, da bi bilo izplačilo obresti, če se L. H. Piatkowski ne bi preselil v Belgijo, ampak bi še naprej stalno bival na Nizozemskem, tam obravnavano enako, saj bi bilo vključeno v osnovo (čeprav je to vprašanje v končni fazi v pristojnosti nacionalnega sodišča).

41. Predložitveno sodišče navaja tudi sodno prakso, po kateri je zakonodaja države članice o socialni varnosti v nasprotju s členoma 39 ES in 43 ES, če prispevki, ki jih

28 — Zgoraj v opombi 13 navedena sodba Hervein II, točka 52.

29 — Glej sklepne predloge generalnega pravobranilca Ruiz-Jaraba Colomerja v zgoraj v opombi 22 navedeni zadevi Komisija proti Nemčiji, točka 27 in tam navedena sodna praksa.

mora plačati zavezanec, temu ne zagotavljajo dodatnega socialnovarstvenega kritja.[30] Predložitveno sodišče navaja, da za prispevke, ki jih mora plačati L. H. Piatkowski za izplačilo obresti, ne obstaja enakovredna socialnovarstvena protidajatev, čeprav dvomi, ali to omejuje prosti pretok, saj bi bilo mogoče za kakršno koli zvišanje nacionalnih prispevkov za socialno varnost trditi, da ne obstaja socialnovarstvena protidajatev.

42. Strinjam se, da se dejstvo, da se višina zavarovančevih prispevkov zviša, ker država članica upošteva dohodek iz določenega vira, ne more šteti za oviranje pravice do prostega gibanja te osebe. Kot navajata nizozemska vlada in Komisija, je – čeprav se zaradi prispevka, obračunanega od izplačila obresti, ne zagotavlja nobenega dodatnega socialnega varstva, ker je L. H. Piatkowski že zavarovan – upoštevno vprašanje to, ali je dejstvo, da je določena oseba zavezana za prispevke, uravnoteženo s socialnim varstvom. Obseg varstva in natančen način izračuna prispevka nista upoštevna. Zgoraj navedena sodna praksa[31] se nanaša na okoliščine, v katerih prispevanje v sistem socialne varnosti določene države članice zadevnih delavcev ni upravičilo do kakršnih koli dajatev iz naslova socialne varnosti[32] ali do kakršne koli dodatne socialne varnosti[33] oziroma dodatnega kritja iz socialnega zavarovanja.[34] Zdi se mi, da je mogoče obravnavano zadevo razlikovati od navedenega; L. H. Piatkowski je s plačevanjem prispevkov v nizozemski sistem pridobil pravico do starostne in družinske pokojnine, družinskih prejemkov in posebnega kritja zdravstvenih stroškov.

43. Predložitveno sodišče nazadnje sprašuje, ali bi bilo združljivo s prostim gibanjem delavcev, če bi Nizozemska in Belgija obračunavali nacionalne prispevke za socialno varnost od izplačila obresti. Glede na to, da je iz dejanskega stanja v vsakem primeru jasno, da taka okoliščina v obravnavani zadevi ne obstaja, menim da ni primerno, da se Sodišče o tem izreče.

30 — Zgoraj v opombi 13 navedena sodba Hervein II, točka 64 in tam navedena sodna praksa.

31 — Glej opombo 30.

32 — Sodba z dne 3. februarja 1982 v združenih zadevah Seco in Desquenne & Giral (62/81 in 63/81, Recueil, str. 223, točka 7).

33 — Sodba z dne 15. februarja 1996 v zadevi Kemmler (C-53/95, Recueil, str. I-703, točka 13).

34 — Zgoraj v opombi 13 navedena sodba Hervein II, točka 64.

Predlog

44. Zaradi vsega navedenega menim, da bi bilo treba na vprašanje za predhodno odločanje Gerechtshof te 's-Hertogenbosch odgovoriti tako:

Niti člen 39, niti člen 43 ES, niti člen 14c(b) Uredbe Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti, ne preprečujejo državi članici, da obračunava nacionalne prispevke za socialno varnost od dohodka v obliki obresti, ki jih družba, ki ima sedež v tej državi članici, izplača rezidentu druge države članice, za katerega po členu 14c(b) v zvezi s Prilogo VII k Uredbi št. 1408/71 velja zakonodaja obeh navedenih držav članic.